

Hồi 51

Máu Nhuộm Cát Vàng

Đanh Tế Nhân tỏ vẻ gan lì, nhưng trong thâm tâm hấn khiếp sợ thật sự.
Hấn thét:

- Các người khoan hãy đắc ý vội, nào đã đến kết cục đâu.

Lệ Tuyệt Linh chặn ngang:

- Kết cuộc rồi cũng y như ta đã nói thôi. Bảo đảm người không chạy thoát được một mạng nào.

La Nhữ Cường trầm giọng:

- Tình thế còn biến chuyển mà, người sẽ vỡ mộng thôi.

Lệ Tuyệt Linh tắc lưỡi:

- Người toan hư trương thanh thế dọa ta hả?

Vừa lúc đó Đại Không hoà thượng chen vào:

- Thân thí chủ vời bọn bần tăng đến đây, chẳng lẽ để nghe đôi đàn cải vã ư? Nếu cần động thủ xin động thủ gấp đi cho.

La Nhữ Cường day qua quắc mắt hỏi:

- Tên trọc kia, người là ai mà sao dám lớn lối?

Đại Không hoà thượng tuy đã xuất gia, song vẫn giữ tánh khí của phàm nhân cao giọng đáp:

- Xuống đến âm phủ rồi hấn người sẽ biết ta là ai? Hôm nay là ngày người đền tội ác đó.

La Nhữ Cường sôi giận quát tháo ầm ĩ. Oanh Tế Nhân bỗng thốt:

- Ta biết người là ai rồi, người là Đại Không tăng.

Đại Không cười lớn:

- Khá lắm đó, thế ra ăn không uống cơm, dù sao thì người cũng còn một chút kiến thức.

La Nhữ Cường hừ một tiếng:

- Thì ra người là Báo Lai Tai.

Đại Không gật đầu:

- Chính là bần tăng đây La thí chủ!

Rồi giọng rần rở nhà sư tiếp:

- Các người nạp mạng gấp đi, ta sẵn sàng hoá độ cho các người.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Không gấp làm gì đâu đại sư.

La Nhữ Cường lại do dự một chút:

- Người chọn đấu pháp đi.

Lệ Tuyết Linh bửu môi:

- Còn chọn cái quái gì nữa. Song phương cứ nào vào đánh, chết thì thôi còn sống thì cứ đánh tiếp.

Thân Xương Ngọc tán đồng:

- Không sai, như vậy thì thú vị hơn.

La Nhữ Cường hừ một tiếng:

- Các người không tuân theo quy cũ giang hồ.

Lệ Tuyết Linh cười vang:

- Bây giờ người lại nêu qui cũ giang hồ nữa à. Ta nghĩ người đừng nhắc đến nữa thì hơn.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Đối với bọn các người, không có việc gì phải giảng lý cả. Ta hy vọng các người nên khai diễn cuộc chiến càng sớm càng tốt. Đừng bắt buộc ta phải động thủ trước.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Họ khách khí quá, thì chúng ta mạn phép vậy. Không nên khiêm nhượng mãi, thì giờ cấp bách lắm rồi.

La Nhữ Cường biết cục diện bữa nay phải đi đến chỗ chiến đấu nên không dằn dả nữa, vung thanh thất khúc xà mâu đâm vút sang yết hầu Lệ Tuyết Linh.

Lệ Tuyết Linh đứng nguyên tại chỗ, nhích tay hữu, rút thanh Sanh Tử Kiền trong chiếc vỏ nơi tay tả, khoát lên một vòng. Thất khúc xà mâu bị hất ra ngoài.

Đại Không hoà thượng hét lên một tiếng lớn, lão quạt chân vọt tới, phát xuất chín mươi chín chưởng, phong trụ ba đối thủ gần lão. Ba người đó lập tức phản công, nhưng Đoan Mộc Thụy bất thành lình bỏ chưởng pháp rút thanh kiếm bên hông, chém xuống vai một vị Thiết Ứng. Bốn tên đệ tử của Đoan Mộc Thụy là Bát đại chùy, phấn khởi tinh thần, vung tám quả chùy to vào cuộc.

Cái mục tiêu của họ là bảy người đang đối phó với hoà thượng Đại Không. Họ vừa nhập cuộc là tách hai đối thủ ra, giảm thiểu số nhân số địch cho hoà thượng chỉ còn lại năm người.

Hai người bị tách rời đó là Ngụy Bằng và một cao thủ trong hàng Ngân ứng, tên Phan Chiêu Bình, ngoại hiệu Hắc Thủy Yển.

Lệ Tuyết Linh và La Nhữ Cường thoảng mắt đã trao đổi nhau hơn ba chục chiêu, song phương cùng có thủ pháp cực nhanh, cực độc, qua lại tiến thoái liên liền, khó phân biệt kẻ nào trước người nào sau, ai thủ ai công.

Trong số các cao thủ của Đại Không hoà thượng có hai cao thủ thuộc hàng Kim ưng một là Lam Diện Quỷ Phán Thiệu Đạt, một là Chùy Đầu Sa Đồ Lập, cả hai sử dụng đôi râu lục lạc vàng, đầu râu có kết mũi nhọn lục lạc reo vang như gọi hồn, mũi nhọn tìm chỗ nhược của địch mà lao vào.

Hà Tinh Huỳnh vừa múa thanh Loan Nhẫn Dao giao đấu với Thường Tam Dân, bản lãnh của nàng kể cũng có hạng lắm, sánh với bọn Lệ Tuyết Linh, Thân Xương Ngọc thì nàng kém nhưng đối với bọn Thường Tam Dân thì nàng thừa sức chi trì.

Cánh La Nhữ Cường còn lại ba người thuộc hàng Ngân Ứng thì đã có Vô Tướng tam tăng nghênh chiến, một đối một song phương giữ thế quân bình, chưa bên nào áp đảo nào nổi.

Thừa lại bên cánh Lệ Tuyết Linh là Thân Xương Ngọc và Hắc Nhai Tam Long là chưa có việc làm. Cả bốn người này đều nhận xét tình hình, thấy phe mình dư sức thủ thắng nên không cần nhập cuộc vội.

Đại Không hoà thượng vung thiền trượng đánh Tạ Tông và Oanh Tế Nhân tới tấp, cả hai chỉ có lùi chứ chẳng thể tiến, mà lùi một cách quỳnh quáng. Trong tình cảnh đó họ mong gì phản công nổi một chiêu.

Thực ra Oanh và Tạ không đến nỗi hèn kém như vậy, song Oanh Tế Nhân hiện tại là một con người tàn phế, mất bàn tay hữu rồi chỉ còn lại bàn tay tả, kém năng hiệu hơn do đó khí thế phải giảm sút. Phong độ của hắn mất đi phần nào, gây luôn ảnh hưởng đến Tạ Tông.

Ngoài ra nhân số bên địch vừa đông vừa lợi hại, dù muốn dù không họ cũng có khiếp ít nhiều. Giao đấu mà thiếu tự tin, là dọn đường cho thất bại là cái chắc.

Thân Xương Ngọc gọi:

- Đại sư, được lắm đó, cứ bình tĩnh thế nào người cũng thu thập được hai tên phế vật đó.

Đại Không cười vang:

- Dĩ nhiên rồi, ta đến đây hôm nay là để siêu độ cho chúng.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Có muốn ai giúp đỡ người không?

Đại Không lắc đầu:

- Đừng ai tranh cái cơ duyên này với ta. Phải để ta làm tròn công đức.

Thân Xương Ngọc cười nhẹ:

- Đã tu hành mà còn tranh giành công đức, thế là tham đấy nhé. Phạm tam quy thì mong gì thành chánh quả.

Đại Không vừa cười ha hả vừa múa tít thiên trượng vù vù, như rồng thiêng giỡn sóng. Đường roi của Oanh Tế Nhân đã bắt đầu loạn rồi. Bây giờ thì hấn đánh như liều không phân biệt đường lối, bất chấp phương hướng. Bỗng Thân Xương Ngọc gọi to:

- Giang Lương, ba vị nghe tại hạ nói đây. Hãy theo tại hạ, tại hạ tấn công người nào thì các vị cũng tấn công người đó luôn. Thử xem trong chúng ta ai nhanh tay hơn, giải quyết sớm đối tượng.

Hùynh Long Giang Lương cung kính thốt:

- Cần chi minh chủ phải xuất thủ? Cứ bảo một tiếng là ba anh em tại hạ sẽ tuân lệnh đánh ngay.

Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười tàn khốc:

- Nói phải đấy, song có tại hạ tham gia, thì sẽ vui hơn.

Đầu dầm mồ hôi, mặt biến sắc nhợt nhạt, hơi thở hồng hộc, Oanh Tế Nhân vừa nhảy lung tung, vừa la rối rít:

- Thân Xương Ngọc, người không còn nghĩ gì đến thân tình đạo nghĩa nữa à? Ta như con chó rơi sông, người còn vác đá ném theo à?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Người cho là vác đá ném chó trôi sông, chứ ta thì tưởng thêm hoa và gắm. Đáng làm lắm chứ.

Đại Không hoà thượng vù vù hét lớn:

- Tên vô sĩ, người tự nhận là chó thì ta đánh chó, chẳng lẽ ta không có quyền đánh một con chó điên ư?

Thiên trượng áp đảo tượng vũ tiên rõ ràng, Oanh Tế Nhân suýt mất mạng mấy lần. Tà Tông cao giọng nói:

- Người phải cẩn thận một chút Oanh Tế Nhân.

Tự bảo vệ còn mệt, Tự Tông phải bao sân là điều trên sức của y.

Oanh Tế Nhân vừa thở vừa than:

- Ta hết sức chịu đựng nổi rồi, trời ơi ...

Mặt lộ vẻ tàn khốc, Thân Xương Ngọc buông gọn:

- Ta vào đây, theo ta ...

Vọt mình lên không, y vọt đi, bỏ vị trí ngoài hai trượng. Chiếc nguyệt hình thù phủ chớp lên, khi y đáp xuống mặt đất thì một tiếng rú thảm khốc vang to, một cao thủ của Ứng Bảo thuộc hàng Ngân ưng vươn cao hai tay, chúi mình xuống đất ngã xấp. Một vết thương dài độ hai thước mọc hiện ra, từ sau ót xuống đến sống lưng, máu tràn cuộn cuộn, như ngọn suối hồng.

Một cao thủ khác thuộc hàng Thiết Ưng xoay ngang mình, song chưa kịp, vung vũ khí. Vân Hà Nhất Tẩu Đoan Mộc Thụy lướt ngang qua, vớt một nhát kiếm, phần bụng của đối phương bị hót phăng một mảng, ruột lòi ra rơi lòng thòng.

Còn lại tại mặt trận đó, bên cạnh La Nhữ Cường một cao thủ hiệu xưng là Song Đầu Hổ hình hài đen khô, lộ vẻ khiếp sợ rõ ràng.

Hắn biết đối phương mạnh thế và ít nhất mặt trận của hắn không khỏi bị đổ vỡ, một mình hắn chẳng làm sao chi trì nổi. Nhưng biết rằng cơn nguy sắp đến, hắn làm sao dám bỏ cuộc được? Không bỏ được thì phải liều quyết chiến, gạt hái một cái gì đó qua cuộc đánh đổi từng giọt máu này.

Hét lên một tiếng hắn múa tít chiếc yếm vĩ xoa, vũ khí vừa chớp, một đại hán trong Bát đại kỳ là Triệu Hùng nhào tới, hông hứng một nhát xoa, máu chảy ròng ròng. Huỳnh Long Giang Lương quát to, nhún chân nghiêng mình lên, ngọn Long đầu quấy rít gió chém xuống đỉnh đầu Song đầu hổ.

Song đầu hổ chưa kịp phản ứng, ngọn lục tiết thương của Thanh Long Trang Tuấn, vũ khí chạm soang soảng đến rợn người.

Thân Xương Ngọc không chậm trễ, phóng chiếc búa hình mặt trăng sáng thép chớp ngời ngời. Búa chạm xoa, Song đầu hổ thét lên kinh hãi, xoa bay vọt đi, toàn thân nhuộm máu.

Như mũi tên, hắn lạng người vọt xéo ra khỏi cuộc chiến, song không may cho hắn chọn một giác độ bất lợi, gặp phải Bạch Long Thanh Huy chặn đầu.

Quả luyện tử chùy vù qua, trúng vào người hắn, nửa thân trên nát bấy, xương thịt vụn và máu bắn đi rào rào. Thân Xương Ngọc la lên:

- Đừng ham chiến, người hãy sẵn sóc Triệu Hùng đi.

Tuy nhiên chính Đoan Mộc Thụy vâng lệnh bước tới trước Thạch Huy, đến cạnh tên đồ đệ thương yêu xoát qua thân thể. Thân Xương Ngọc xoay mình, tiến về phía Ngụy Bằng và Phan Chiêu.

Có Đoan Mộc Thụy chiếu cố Triệu Hùng rồi, bọn Hắc Nhai Tam Long không bận tâm nữa, cả ba cùng theo Thân Xương Ngọc.

Đại câu phủ Ngụy Bằng trông thấy bốn người cùng đến, sợ đến xám mặt. Vừa chống trả bọn Đại Bát chùy, y vừa gọi oang oang:

- Bảo chủ, Thân Xương Ngọc bốn tánh khát máu, hấn quyết làm cỏ bọn ta, bảo chủ hãy lại giúp thuộc hạ thanh toán chúng.

Thân Xương Ngọc đến vừa tầm quát lên:

- Giết!

Huỳnh Long Giang Lương tiến lên, quét long đầu quấy chặn đại câu phủ, bức thoái Ngụy Bằng ba bước. Hắc thủy yển thừa cơ lướt tới, thọc xéo nhát kiếm qua Giang Lương. Nhưng bốn quả chùy do bọn đồ tử Đoan Mộc Thụy tung vào bắt buộc Phan Chiêu phải hoành kiếm hất tả, quật hữu, đánh bật chùy bay ra ngoài.

Vừa lúc đó, quả luyện tử chùy của Thạch Huy vút đến, nhắm sau lưng Phan Chiêu đập mạnh. Phan Chiêu phản ứng cực nhanh, xoay nửa vòng mình, lách qua một bên, thuận tay đâm luôn một hơi mười một nhát kiếm.

Bị phản công cấp bách, Thạch Huy không làm sao hơn là lạng người xuống sát mặt đất, lách ra ngoài vòng chiến. Luyện tử chùy tay còn nắm chặt nơi tay, song đầu vai đã bị ba nhát kiếm đâm trúng. Sợ Phan Chiêu thừa thắng bám sát theo, Thanh Long Trang Tuấn lao ngọn thương chặn đầu.

Phan Chiêu dịch bước qua một bên, né tránh đồng thời thuận tay lia mũi kiếm vào yết hầu đối phương. Trang Tuấn bình tĩnh trầm cổ tay xuống, ngọn thương nhích lên, ngoặt qua, gạt ngọn kiếm của Phan Chiêu tạt ra ngoài. Qua phút giây thất thế, Thạch Huy trở vào cuộc, luyện tử chùy theo tay vung, bay tới vèo vèo.

Lưỡn đầu thọ địch, Phan Chiêu cố phía trước lợi phía sau, chậm trễ một giây, bị Trang Tuấn đâm trúng lưng một mũi thương, vít hấn lên cao, văng luôn ra ngoài xa mấy trượng máu xối rơi vãi dọc theo hướng bay.

Thạch Huy tắc lưỡi:

- Xong cho hấn rồi!

Trang Tuấn vừa lau mồ hôi trán vừa thốt:

- Hạ được hấn, cũng vất vả lắm đó.

Thân Xương Ngọc trầm trọng trách nhẹ Thạch Huy:

- Hãy lo thân mình, suýt nữa người đã đi trước hấn rồi đó nhé.

Thạch Huy hơi cúi đầu:

- Minh chủ, trong nhất thời sơ xuất.

Thân Xương Ngọc gạt ngang:

- Còn viện lý do nữa à? Làm cao thủ làm gì có việc sơ sót trong khi giao đấu, chỉ tại người khinh địch đấy, người sẽ làm mất thanh danh của Trung Điền Sơn.

Lần này Thạch Huy cúi đầu thật sự:

- Minh chủ dạy rất phải!

Trang Tuấn van xin cho hấn:

- Thanh lão tam còn nhỏ tuổi, kinh nghiệm chưa dồi dào, mong minh chủ tha thứ...

Thân Xương Ngọc thốt:

- Phan Chiêu có võ công khá lắm, thuật khinh công của hấn đã luyện đến mức thượng thừa, La Nhữ Cường rất y trọng vào hấn. Thế mà Thạch Huy khinh thường đến nỗi phải thất thế. Thật là đáng trách.

Thạch Huy nhỏ giọng:

- Thuộc hạ biết tội rồi.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Thương thế người có nặng lắm không?

Thạch Huy vội đáp:

- Tét da rách thịt thôi, không phạm vào gân xương, minh chủ yên tâm. Thuộc hạ còn cử động được.

Thân Xương Ngọc nghiêm sắc mặt:

- Từ nay về sau người hãy nên dè dặt đấy!

Thạch Huy nghiêng mình:

- Xin tuân lời chỉ giáo của Minh chủ!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng, chưa kịp nói gì, chợt có tiếng rống như heo bị chọc tiết vang lên không xa lắm. Y quay đầu, nhìn về hướng đó, thấy Hoa Tử Oanh Tế Nhân bị Đại Không hoà thượng quát một thiền trượng ngang hông, thân hình gãy cúp gập lại. Trong tình trạng đó dù là bằng đá, Oanh Tế Nhân cũng phải bỏ mạng.

Thân Xương Ngọc lạnh lùng buông gọn:

- Đời giảm thiểu một mối họa!

Trang Tuấn tiếp lời:

- Hấn là thủ phạm của mọi tội ác à? Và công cuộc hôm nay chính nơi hấn gây nên?

Bất quá, Oanh Tế Nhân làm tên hướng đạo, mượn oai lực của kẻ khác để trả thù riêng tư. Dù sao, hấn cũng có trách nhiệm trong cuộc đổ máu này, và cái phần của hấn không nhỏ.

Vừa lúc đó, Tả Thế Hùng, một trong nhóm Bát đại chùy rú lên một tiếng, lão đảo người lui lại ngồi ngã xuống nơi đuôi của hấn, máu chảy ròng ròng. Cũng may, Ngự Kiên là tay đầu nhóm, vung chùy kịp thời bức thoái Ngụy Bằng, nếu không thì hấn bị địch tiến theo, kết liễu luôn tánh mạng.

Quả chùy của Ngự Kiên quất trúng hông y, hất y văng ra xa vị trí năm bước, máu tươi từ miệng chảy ra có vôi. Giang Lương tiến lên, hồi luôn một ngọn quấy, đánh bạt y qua một hướng khác, Vu Thiên Long trong nhóm bát đại chùy lại phóng song chùy vào đầu y, chiếc đầu vỡ vụn như cám.

Thạch Huy chép miệng:

- Lão Đoan hôm nay xui xẻo quá, hai tên đồ đệ đều bị thương.

Nhưng y bỏ lửng câu nói nhìn chăm chú Tạ Tông. Thân Xương Ngọc cũng nhìn họ Tạ rất kỹ. Đúng hơn họ không nhìn người, mà họ nhìn vào vật trong tay của người, vật đó là một chiếc ống đồng.

Hiện tại, không còn phải bao sân che chở cho Oanh Tế Nhân nữa, Tạ Tông biểu diễn sự linh hoạt đúng mức, dĩ nhiên sự lợi hại hơn trước mấy phần.

Tuy nhiên, y không sao chuyển thế được cái thế cuộc giành lại phần thắng lợi cho mình, bởi Đại Không hoà thượng múa tít chiếc kim hoàn thiên trượng vun vút như rồng thiên lướt gió đùa mây, luôn luôn áp đảo đối tượng.

Bỗng Tạ Tông tung mình lên không, đá thốc hai chân vào mặt đối phương. Đại Không bật cười cuồng dại, vung chiếc thiên trượng ngang qua. Tạ Tông rút đôi chân lên, đồng thời bấm nút cơ quan nơi ống đồng, trăm ngàn viên đạn nhỏ li ti bay ra, bắn vãi vào hòa thượng. Hòa thượng lách mình qua một bên, tránh văng đạn, quạt trả lại một trượng. Nhưng từ trên không, Tạ Tông vận toàn lực giáng xuống một ống đồng.

Thân Xương Ngọc toan gọi Đại Không, đề cao cảnh giác, Hà Tinh Huỳnh đã lên tiếng trước:

- Đại sư cẩn thận!

Ống đồng giáng xuống, đồng thời ba mũi phi tiễn bay ra, hòa thượng vun thiên trượng gạt ống đồng, đưa tay phải chụp được hai mũi phi tiễn, còn mũi thứ ba vượt khỏi tầm tay, phớt qua đầu, rớt tét một mảng da, máu đỏ ròng ròng.

Trong khi đó, hòa thượng cũng há miệng phun ra một mũi phi châm, châm bay đi, xoáy vòng như trốt lốc.

Sử dụng tuyệt nghệ, Tạ Tông chuyên công, bỏ thủ, nên phần ngực trống trải, mũi châm lao đúng nơi ngực của y, châm xoáy tròn, xoi thủng ngực, tạo thành một vết thương to bằng quả chanh, thối ra sau lưng.

Tạ Tông rơi xuống, bất động luôn.

oOo